

La vergonya del 'cas Gautier'

L'evolució de l'anomenat "cas Gautier" resulta preocupant. Hi ha dos fets que reclamen tota la contundència possible en aquest sentit. L'un, la investigació policial i judicial del mateix cas. L'altre, que algú es pugui permetre avui el luxe històric d'obviar el perquè de la mort del periodista francès. Fets indissociables, però susceptibles de ser analitzats per separat.

Recordem que el "cas Gautier" fa referència a l'estranya mort de Xavier Gautier, periodista francès trobat penjat a Ciutadella (Menorca) el passat 19 de maig i del qual aquesta revista n'ha ofert àmplia informació (vegeu EL TEMPS, núms. 625, 626, 627, 628, 629 i 630). En un article que publiquem aquesta setmana informem dels motius que han fet que el jutge de Ciutadella, José Maria Escribano, reobri el cas el passat 28 de setembre, tot just onze dies després d'haver dictat el sobreseïment lliure de les diligències prèvies, que representaven donar el cas gairebé per tancat.

La mort de Gautier sempre ha anat associada a les idees d'assassinat o de suïcidi. I malgrat que tot sembla girar al voltant d'aquesta macabra disjuntiva, els interrogants que han quedat oberts són excessius i alguns evidencien fins a cert punt el zel de les investigacions policiaques i judicials dutes a terme fins ara. I no pel fet que aquestes hagin dictaminat "suïcidi" i hagin optat per donar el cas per resolt. Tant si es tracta d'un assassinat com si és un suïcidi, algú haurà de respondre sobre les investigacions demanades i no realitzades (vegeu la informació en pàgines interiors). Això, quant a la primera raó de preocupació adduïda de bon principi.

Quant a la segona, s'ha de recordar també que en aquest afer hi apareixen esmentades instàncies internacionals com els cascos blaus de l'ONU i delictes tan greus com el tràfic d'òrgans, d'armes i l'emblanquiment de diners. Hi apareix un

italià criminal de guerra confès (Roberto delle Fave a Xavier Gautier: "Sóc un assassí i un vertader nazi. [...] Em vaig carregar 464 persones des d'octubre de 1991"; Roberto delle Fave al periodista austríac Karl Wendl: "La majoria de gent pensa que sóc boig, un pertorbat mental que inventa històries. Però he dit la veritat: Xavier havia de morir, perquè sabia massa"). Hi apareix un eslovè, Nicolas Aleksander Oman, que és cònsol honorari de Libèria a Eslovènia i sobre el qual pesa una ordre de crida i cerca internacional per la seua implicació en la xarxa internacional d'armes i d'emblanquiment de diner anomenada "Cheque to cheque", que duen a terme els magistrats de Torre Annunziata. Un dels interlocutors d'una de les hipotètiques trucades de Gautier és l'ambaixador bosnià a Suècia.

Un altre interrogant es desprèn de la denúncia efectuada pel pare del periodista: les pressions exercides pel ministre francès d'Afers Estrangers, Hervé Decharette, sobre Charles Lambroschini, cap d'internacional del diari *Le Figaro*, per tal que aquest no publicqués un article de Gautier "perquè podia ser perillós des d'un punt de vista polític".

I encara més: què hi ha a la llista de vuit folis que Jean-Gérard Gautier, pare del periodista, ha posat en

mans de la policia judicial de la Guardia Civil de Barcelona i que conté noms, direccions i empreses suposadament relacionades amb el tràfic d'òrgans i armes a Bòsnia durant la guerra?

Ens trobem davant d'un fet amb ramificacions internacionals massa importants perquè algú considere oportú arxivar el cas. Mantenir obertes les investigacions —totes les investigacions possibles— pot posar llum a la mort de centenars de víctimes —entre les quals, la de Xavier Gautier— i a les ombres més esgarrifoses de la guerra de Bòsnia, que investigava el periodista mort. Defugir la història i defugir tota lliçó que es pugui derivar del càstig als crims de guerra contra la humanitat és vergonyant. Sobretot ara que el Tribunal de La Haia comença a obtenir els primers èxits en aquest sentit. ■

"Ens trobem davant d'un fet amb ramificacions internacionals massa importants per permetre's el luxe d'arxivar el 'cas Gautier'. Defugir tota lliçó derivada del càstig als crims de guerra contra la humanitat és vergonyant."